

[Per Hækkerup.]

tigelsen er praktisk taget uforandret. Ved en løselig sammenligning med andre lande synes der heller ikke her at være tale om en særlig udvikling i ugunstig retning for os.

Det er naturligvis klart, at for vor fremtidige konkurrenceevne er forholdet mellem lønudviklingen i Danmark og i de lande, vi især konkurrerer med, af betydning. Der er imidlertid ingen grund til at tvivle om, at dette erkendes af arbejdsmarkedets parter, ligesom det utvivlsomt indgår i de overvejelser, parterne gør sig ved overenskomstforhandlingerne.

Specielt klages der over, at selskabsbeskatningen er urimeligt høj i Danmark, og at virksomhedernes kapitalkraft svækkes af den. Heller ikke dette argument holder imidlertid for en nærmere prøve. I anledning af forslaget om en nordisk toldunion har det norske næringsøkonomiske forskningsinstitut, der opretholdes af de store erhvervsorganisationer i Norge, foretaget en undersøgelse af konkurrencevilkårene for det norske erhvervsliv. Herunder fremfører man den samme klage over selskabsbeskatningen, som vi også hører herhjemme. Instituttet bringer en opgørelse over selskabsbeskatningen i forskellige lande og anfører, at selv om en sammenligning er vanskelig, afslører tallene dog den store forskel i beskatningsniveauet i de pågældende lande. Det fremgår af denne undersøgelse, at selskabsskatten er højest i Norge, hvor satsen er 65 pct., medens den er 50-55 i England, 40-55 i Holland, 35-55 i Vesttyskland, 47 i Sverige, 38 i Frankrig og lavest i Schweiz og Danmark, hvor satsen er 25-35 pct.

Heller ikke med hensyn til afskrivninger kan vort erhvervsliv med rette klage over en dårlig behandling. I juni gennemførtes — som det vil erindres — ændrede regler om skattefri afskrivninger og skattefri henlæggelser til investeringsfonds, der netop imødekom kritikken mod de tidligere regler og tilsigtede at støtte erhvervslivets investeringer.

Når man således kan fastslå, at klimaet for produktion og investering ingenlunde er så dårligt, som man vil give indtryk af, og ikke med hensyn til lønudvikling, beskatning, afskrivninger o. s. v. stiller vort erhvervsliv ringere end vore nabolandes,

kan man nok undre sig over, at vi alligevel har haft en lavere stigningstakt i industriproduktionen end det øvrige Europa.

Det er måske et spørgsmål, om det såkaldt dårlige industrielle klima ikke først og fremmest er af psykologisk karakter. Der findes megen surhed, som ingenlunde er befordrende for igangsættelse af nye foretagender og ny produktion eller for en øget produktiv indsats. Det vil være i høj grad ønskeligt, om vi kunne få en psykologisk omstilling, så surheden og pessimismen afløstes af en fælles bestræbelse af alle gode kræfter for at få hjulene i gang og produktion og beskæftigelse sat i vejret. Det kan ikke være tilstrækkeligt kun at rette dette krav til det offentlige. Staten har naturligvis en ikke uvæsentlig indflydelse på grundlaget for den økonomiske aktivitet i Danmark, men staten har ikke bestemmelsesretten over erhvervslivets dispositioner. Derfor må også de, der foretager investeringer, tilrettelægger produktionen og gennemfører de tusinder af dispositioner i erhvervslivet, være præget af den samme positive indstilling, som har fundet udtryk i regeringens redegørelse.

I denne redegørelse skitseres, hvad regeringen agter at foretage sig og at foreslå folketinget som sit bidrag til at fremme produktion og beskæftigelse. Der må fortsat udvises den størst mulige sparsommelighed i statshusholdningen, således at nye udgifter i det væsentlige begrænses til sådanne områder, der har produktive formål. Fastholdelse af denne sparsommelighedspolitik vil betyde, at de foranstaltninger, der gennemførtes i juni, medfører en sådan forbedring i statens finansielle stilling, at staten kun behøver at optræde som låntager på det private kapitalmarked i samme udstrækning, hvori man behøver midler til indfrielse af forfaldne lån. Det vil sige, at staten ikke bare bliver pengepolitisk neutral, men også neutral i forhold til kapitalmarkedet. I betragtning af, at staten tidligere har været tvunget til at søge optagelse af lån på obligationsmarkedet for at kunne finansiere sin udlånsvirksomhed, vil statens selvfinansiering fremover betyde, at der indtræder en vis lettelse på kapitalmarkedet, der kan virke gavnligt på den private investering. Især må bestræbelserne for at forbedre ungdommens uddannelsesmulig-